

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Ing. M. J.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 3. 2020, č. j. 57 A 126/2018 - 45,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 3. 2020, č. j. 57 A 126/2018 - 45, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 16. 8. 2018, č. j. PK-DSH/9171/18, a rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 18. 7. 2018, č. j. MMP/170831/18, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti celkem 18 200 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 8. 2018, č. j. PK-DSH/9171/18, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 18. 7. 2018, č. j. MMP/170831/18, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125f odst. 1

zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) pro porušení § 10 odst. 3 téhož zákona. Uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že „jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. ŠKODA FABIA, RZ: X nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy na podkladě Oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích Městské policie Plzeň, služebny-Bory, bylo zjištěno, že dne 9. 7. 2016 v 17:12:02 hodin v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Plaské ulice, v úseku mezi křižovatkami s ulicemi Studentská a Pode Dvory, ve směru jízdy z centra města, nezjištěný řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 20 km.h⁻¹, když byla uvedenému vozidlu automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích naměřena rychlost jízdy 70 km.h⁻¹ (při zvážení možné odchylky měřícího zařízení +/- 3 km.h⁻¹), čímž porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 18. 9. 2016, kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona.“ Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Plzni (dále též „krajský soud“) zamítl shora označeným rozsudkem. Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů. Neshledal důvodnými námitky poukazující na nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí. Stejně tak nepřisvědčil námitkám, ve kterých žalobce dovozoval, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy. Podle krajského soudu nedošlo ani k nezákonné změně předmětu řízení. Krajský soud neshledal důvodnou rovněž námitku poukazující na prekluzi práva (zánik odpovědnosti za přestupek). K tomu shrnul judikaturu správních soudů, zejména pak obsah rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2018, č. j. 73 A 37/2017 - 53, a dovodil, že nová právní úprava (zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“, či pouze „přestupkový zákon“) pro žalobce není v ničem příznivější. Doplnil, že ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich nebylo Ústavním soudem zrušeno. Na žalobce se vztahovala původní právní úprava, nikoli jím uváděná právní úprava nová. Ustanovení o prekluzi podle nového zákona se tak žalobce dovolával nedůvodně. Důvodnými neshledal soud ani další žalobní námitky a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz, a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Primárně namítal, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu. Krajský soud nesprávně posoudil i právní otázku legality důkazu výstupem z rychloměru. Dále dovozoval nepřipustnou změnu předmětu řízení. Rovněž namítl zánik odpovědnosti za přestupek. Krajský soud uvažil o věci tak, že sice není sporu o tom, že pokud by se na zánik odpovědnosti

pokračování

aplikovala nová právní úprava, došlo by k zániku odpovědnosti za přestupek, nicméně ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich nebylo Ústavním soudem zrušeno. Jak však vyplývá ze Sbírky zákonů ČR (dále též „sbírka zákonů“), ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky bylo Ústavním soudem zrušeno. Odpovědnost za přestupek tak zanikla, neboť odpovědnost za přestupek se řídila novým zákonem o odpovědnosti za přestupky, dle kterého zaniká jeden rok ode dne jeho spáchání. S ohledem na skutečnost, že do jednoho roku ode dne spáchání nenastala ani žádná skutečnost, která by běh prekluzivní doby přerušovala, přičemž řízení bylo zahajováno v době účinnosti nového zákona o přestupcích, došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. Z uvedených důvodů navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Požádal i o přiznání náhrady nákladů řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitky neshledává důvodnými. Co se námitky prekluze týče, Ústavní soud dospěl v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 k závěru, že § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny, a proto toto ustanovení v rozsahu věty první zrušil. Dle mínění žalovaného se tak po nálezu Ústavního soudu u tehdejších správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 uplatní lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupky dle staré právní úpravy, tj. dle § 125e odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, tj. dvouletá subjektivní a čtyřletá objektivní lhůta. Ostatně Ústavním soudem nebyla zrušena ani věta druhá § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ale toliko věta první. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami, ve kterých stěžovatel dovozoval zánik odpovědnosti za přestupek.

[7] Nejvyšší správní soud se již podobnými námitkami v typově obdobných věcech zabýval v rozsudcích ze dne 2. 7. 2020, č. j. 1 As 239/2018 - 45, a ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 As 148/2018 - 51, a ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 450/2018 - 48. Např. v posledně uvedeném rozsudku byl posuzován případ, kdy se účastník řízení se dopustil správního deliktu, když jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; k porušení pravidel silničního provozu došlo dne 21. 8. 2015 a oznámení o zahájení řízení o tomto správním deliktu bylo stěžovateli doručeno dne 31. 1. 2017. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku shledal, že došlo k prekluzi práva (zániku odpovědnosti za přestupek). K tomu uvedl následující, které lze přiměřeně aplikovat i na nyní projednávanou věc.

[8] Dle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že *[n]a odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. Dle odstavce 3 daného ustanovení v témže znění [o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.*

[9] Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti nový přestupkový zákon, který sjednotil prekluzivní dobu pro všechny přestupky (správní delikty a přestupky dle předchozí právní úpravy). V § 30 písm. a) stanovil jednotnou lhůtu k projednání přestupku: *[p]romlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč. Za přestupek spáchaný stěžovatelem je dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu možné uložit pokutu až do výše 10 000 Kč.*

[10] Dle § 112 odst. 1 přestupkového zákona platí, že *[n]a přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*

[11] Při izolovaném posouzení se jeví úprava zániku odpovědnosti za uvedený správní delikt (přestupek) příznivější dle přestupkového zákona. Uvedené ustanovení však není možné chápat izolovaně, ale je nutné je chápat v kontextu celého přestupkového zákona. Dle § 112 odst. 2 přestupkového zákona ve znění účinném do 25. 2. 2020 přitom platilo, že *[u]stanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Dle této právní úpravy tak odpovědnost za správní delikt stěžovatele nemohla zaniknout dříve, než by zanikla dle zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017. Úprava dle přestupkového zákona tak pro stěžovatele nemohla být příznivější právní úpravou.*

[12] Ústavní soud nicméně nálezem ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, zrušil větu první § 112 odst. 2 přestupkového zákona dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů, k čemuž došlo dne 26. 2. 2020. V uvedeném nálezu přitom konstatoval, že *trestností činu* trestněprávní nauka a judikatura rozumí možnost, že pachatel určitého trestného činu bude uznán vinným a bude mu uložen trest či vyvozena trestní odpovědnost. Pod takto vymezený pojem *trestností činu* tedy spadají otázky jejího vzniku, trvání i zániku. Ve světle těchto závěrů je nutno pod pojem *trestnost* zahrnout rovněž úpravu prekluzivních lhůt vedoucích k zániku odpovědnosti za delikt, který způsobuje jednou provždy zánik práva státu na potrestání pachatele. Je proto nutné posoudit, zda je pro stěžovatele příznivější úprava zániku odpovědnosti dle přestupkového zákona.

pokračování

[13] Zrušení první věty § 112 odst. 2 samo o sobě nemělo přímý dopad do práv stěžovatele, neboť dle znění účinného od 26. 2. 2020 nadále platilo, že [o]dpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (jde o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt; srov. bod 71 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19).

[14] Nálezem ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, však Ústavní soud zrušil pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny i citovanou zbývající část § 112 odst. 2 přestupkového zákona, a to dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, k čemuž došlo dne 22. 7. 2020, a to s tímto odůvodněním (body 21-24, důraz přidán): „V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým bylo zrušeno ustanovení § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky, se Ústavní soud zabýval výkladem pojmu „trestnost“ v čl. 40 odst. 6 větě první Listiny. Dospěl zde k závěru, že v základu institutu promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek leží myšlenka, že uplynutím času slábné, až docela zanikne potřeba trestněprávní reakce na čin jak z hlediska generální prevence, tak z hlediska individuální. Nová právní úprava, která může způsobit, že k promlčení dojde až po delším čase v porovnání s úpravou předchozí, v sobě nutně nese náhled, že zákonodárce nově pojímá spáchaný čin závažněji, stanovil-li úpravu, která umožní zánik trestnosti uplynutím delšího časového úseku v porovnání s předchozí úpravou. Ústavní předpisy obecně nekladou překážku zpřísnění trestnosti, jde-li stále o úpravu trestu přiměřenou spáchanému činu. Může se tak dít jen pro činy spáchané po účinnosti úpravy, jež přinesla zpřísnění trestnosti, nikoli pro činy spáchané před její účinností. **Ustanovení čl. 40 odst. 6 věta první Listiny dopadá na každou úpravu, která přináší prostřednictvím úpravy promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek zpřísnění trestnosti.** V uvedeném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 tak byl vyjádřen právní názor, podle kterého § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky přikazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona, neboť **úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny**, s nímž byla v tehdejší věci napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož vede k užítí pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu Ústavní soud § 112 odst. 2 větu první zákona o odpovědnosti za přestupky zrušil pro jeho rozpor s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. S tímto zrušeným ustanovením úzce související nyní napadené ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavní soud posoudit z hlediska jeho ústavní konformity nemohl, neboť byl vázán petitem tehdejšího návrhu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/19. Již v minulosti Ústavní soud též dovodil [srov. např. náleze ze dne 22. 1. 2001 sp. zn. IV. ÚS 158/2000 (N 12/21 SbNU 91)], že podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. **Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu.** Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější. Je zřejmé, že v nyní posuzované věci, a v typově obdobných věcech, týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti

za přestupky, může nastat situace, že *odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek, nesporně pro žalobce příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu* (srov. též sub 5 až 7). Přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.) a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější. Z výše uvedeného plyne, že dospěl-li Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 k právnímu názoru, podle kterého je úprava zániku přestupkové odpovědnosti součástí 'trestnosti' ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny (v podrobnostech srov. právní závěry uvedené v citovaném nálezu), nelze mít z důvodů výše uvedených pochyb o tom, že aplikace § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (ve znění uvedeného nálezu) může vést rovněž ke zhoršení postavení pachatele. Jinak řečeno, **k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny dojde i tehdy, když by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. Ústavní soud proto uzavírá, že § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny. Nutno podotknout, že za této situace není v incidenčním případě (viz sub 3 až 7) možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a lze vystačit s oporou jeho § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.**"

[15] Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS, „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“. Uplynutí prekluzivní doby je přitom vadou, pro kterou soud zruší rozhodnutí správních orgánů z moci úřední (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, č. 845/2006 Sb. NSS).

[16] Za této situace je pro stěžovatele úprava zániku odpovědnosti za správní delikt dle přestupkového zákona příznivější právní úpravou. Jak již bylo uvedeno, dle § 30 přestupkového zákona činí promlčecí doba 1 rok za správní delikt stěžovatele, na rozdíl od dvou let dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Ustanovení § 112 odst. 2 přestupkového zákona nemůže na uvedeném závěru ničeho změnit, neboť již není s ohledem na zásah Ústavního soudu součástí právního řádu. V daném případě žalovaný ani netvrdí, že by nastala skutečnost či událost dle § 32 přestupkového zákona, která by uvedenou lhůtu přerušovala nebo stavěla. Ze spisu přitom vyplývá, že ke spáchání přestupku mělo dojít dne 9. 7. 2016 a teprve dne 17. 8. 2017 správní orgán stěžovateli doručil oznámení o zahájení řízení o přestupku, tj. po uplynutí prekluzivní lhůty.

pokračování

[17] K uplynutí prekluzivní doby je soud povinen přihlížet dle § 109 odst. 4 s. ř. s. *ex offo* (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89). Shledal-li tedy soud, že k prekluzi odpovědnosti za spáchané správní delikty (přestupky) došlo, nezbyvá mu, než rozsudek krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů zrušit. Pokud by tak neučinil, muselo by být jeho rozhodnutí zrušeno Ústavním soudem (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 467/18 ze dne 2. 7. 2019, nebo sp. zn. IV. ÚS 3062/14 ze dne 27. 5. 2015).

[18] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal námitku poukazující na zánik odpovědnosti za přestupek důvodnou. V důsledku toho postrádá smyslu zabývat se dalšími žalobními námitkami. Pouze k nesouhlasu stěžovatele a jeho zástupce se zveřejněním osobních údajů na internetu (viz str. 6 a násl. kasační stížnosti) soud v souladu se svou judikaturou uvádí, že *„způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška.“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2020, č. j. 1 As 484/2019 - 32). Pokud se advokát *„cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“* (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 36/2019 - 34, a další). Soud se již vyjádřil i k požadavku na předložení věci státní správě Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2019 - 40, uvedl, že: *„K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřenému v kasační stížnosti soud připomíná, že se jedná o porozsudkovou agendu a že není namístě předkládat tento požadavek znovu státní správě NSS, jak v kasační stížnosti požaduje. Předseda NSS už totiž na obdobnou žádost opakovaně zareagoval (...) přípisem ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, v němž jasně uvedl, že dalším žádostem téhož advokáta a stejného obsahu již odmítne bez dalšího vyhovět. Za této situace je nynější opakovanou žádost, jíž se stěžovatelův zástupce znovu domáhá odpovědi na otázku, kterou již od věcně příslušného orgánu opakovaně dostal, nutno pokládat za účelovou. Nyní rozhodující senát také v souladu s jasným vyjádřením předsedy NSS mu tuto žádost znovu nepředkládal.“* Obdobně lze poukázat i na další rozsudky, které se obdobnou argumentací již zabývaly, viz např. rozsudky ze dne 4. 3. 2020, č. j. 9 As 332/2019 - 34, či ze dne 21. 4. 2020, č. j. 9 As 24/2020 - 30. Soud z procení opatrnosti dodává, že obdobná argumentace byla v jiném řízení již předložena předsedovi Nejvyššího správního soudu (viz řízení vedené pod sp. zn. 7 As 140/2019, ve kterém zastupoval účastníka řízení rovněž Mgr. Václav Voříšek), který na ni reagoval přípisem ze dne 23. 7. 2019, č. j. S 120/2019 - 12.

[19] Z výše uvedených důvodů Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než rozsudek krajského soudu zrušit (§ 110 s. ř. s.).

[20] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí

krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[21] Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a případně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány postupovat podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[22] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů v řízení o žalobě i o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel měl v řízení úspěch, má proto právo na náhradu nákladů v plné výši. V řízení o žalobě stěžovatel vynaložil soudní poplatek 3 000 Kč. Dále má stěžovatel právo na náhradu nákladů právního zastoupení za dva úkony ve věci (převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve výši 3 100 Kč za úkon [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) téže vyhlášky]. Dále má stěžovatel právo na náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 4 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon. Zástupce stěžovatele nedoložil, že by byl plátcem DPH. Žalovaný je tak povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení o žalobě celkem 9 800 Kč.

[23] V řízení o kasační stížnosti stěžovatel vynaložil soudní poplatek 5 000 Kč. Dále má stěžovatel právo na náhradu nákladů právního zastoupení za jeden úkon ve věci (sepsí kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) téže vyhlášky]. Dále má stěžovatel právo na náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 4 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč. Zástupce stěžovatele nedoložil, že by byl plátcem DPH. Žalovaný je tak povinen zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti celkem 8 400 Kč.

[24] Celkem za obě řízení je tak žalovaný povinen zaplatit stěžovateli 18 200 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce stěžovatele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu